

ærer Georg Brandes" — om Forladelse, Professor Georg Brandes, — maa give det Udslag paa den Maade, at han piber de andre ned, som vover at kritisere denne Autoritet. Det er ganske vist at vende det hele paa en mærkelig Maade paa Hovedet, i hvert Fald maa de unge ikke være stive i Logik. Men nu ser jeg dog, at en stor Del af denne Ungdom er ved at samle sig for at protestere imod det Misbrug af Ungdommen, der sker i disse Dage fra den Side, som det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) tilhører. Og lad mig nu i Samklang hermed samle Opmærksomheden om, hvad særlig de unge Mennesker, der *studerer*, skylder Universitetet og den videnskabelige Forskning. Den højtærede Konseilspræsident talte forleden Dag her i Salen, efter min Mening med fuldkommen Ret, om det aandelige Hovmod, som det nationalliberale Slægtled bar til Skue. Det var den Gang, det hed om de danske Studenter: „*Herrer* vi ere i Aandernes Rige". Heldigvis lyder der nu en anden Tale. Professor Vilhelm Andersen har nylig efter min Mening paa en yderst slaaende Maade gjort opmærksom paa, at det burde hedde: *Tjenere* vi ere i Aandernes Rige, thi kun den, der, saa snart han træder ind i Videnskabens Tempel, anerkender, at der er noget over ham, den, som har Respekt for den frie Forskning, — kun den, der søger at tjene Videnskaben, kan gøre nogen Nytte i denne Sammenhæng. Nu kan man jo, som det ramrende er blevet fremhævet af det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen), ikke forlange af unge Mennesker, at de straks skal være store Videnskabsmænd — de fleste bliver det aldrig, de opnaar meget sjældent at faa noget Begreb om, hvad Videnskab er — men eet eneste maa og skal man kunne forlange af den danske Student, det er Respekt for den videnskabelige Ytringsfrihed; de danske Studenter burde staa som en Garde om den videnskabelige Ytringsfrihed og ikke selv være med til at kneble den paa selve Københavns Universitet. Thi det er jo stadig Sagen, den afgørende Distinktion, som ogsaa den højtærede Minister har peget paa — det havde været sin Sag, hvis de unge Mennesker *bag efter* havde pebet; slikt har man hørt paa Universitetet før, ingen er forpligtet til at synes om denne eller hin, Brandes eller Simonsen — men de forhindrede Manden i at tale, skønt de fleste slet ikke vidste, hvad han vilde sige, men paa Forhaand søgte de at kvæle den videnskabelige Udførelse. Det er det Moment, som det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) overhovedet ikke kan

komme fra. Det er det ganske afgørende i hele denne Sag, og det er da det, man skal .. (Afbrydelse). Der er et æret Medlem, der spørger, om hin Forelæsning var videnskabelig. Ja, hvem skal bedømme, om den var videnskabelig? Maa jeg tillade mig at spørge: Er det de unge Mennesker, der nu pludselig skal bedømme, om noget er videnskabeligt. Lad det dog i alt Fald blive Universitetet, Konsistorium o. s. v., det kan da aldrig nogen Sinde blive Studenterne.

Her tales ogsaa af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) og den højtærede Minister om *Indholdet* af den Tale, hvordan den var — den er jo fuldkommen ligegyldig. Det Spørgsmaal, der ligger for her, er jo, om Studenter skal have Lov til at fælde en Dom ved Hjælp af en Fløjte, alt andet er Sagen uvedkommende. Jeg vil da gerne fremdrage, hvad Professor Heegaard — en Mand, som for øvrigt stod Professor Brandes særdeles nær — en Gang har sagt om de danske Studenter. Lad mig tilføje, at Professor Heegaard er en af de fineste og nobleste Skikkelser, som moderne dansk Aandsliv har at opvise. Han siger: „.... den, der en Gang tilhører Videnskabens Armé, lad det end være som menig; den, der har været med paa den store Paradeplads og har set Videnskabens Regimenter marchere op; den, der kender Eksercitsen og Evolutionerne og ved, at paa denne Plads gaar alt med en Præcision og en Appel som i ingen anden Armé i Verden: han svigter aldrig Fanen. Gjorde han det, saa ved han, hvad Krigsloven siger; den siger, at en saadan Forræder skal stilles foran Fronten og skydes i Ryggen". Ja, det lyder Dem maaske for højtideligt, mine Herrer! Det er for højtideligt, ikke? (Afbrydelse). Ja, men Respekten for Videnskaben kræver nu engang en vis Alvor, som ikke kan forliges med, at man undskylder Pøbelstreger.]

Det var mig en Tilfredsstillelse at høre, at den højtærede Minister i alt Fald havde forvisset sig om, at der herefter paa effektiv Maade bliver sørget for en Gentagelses Umulighed, der igennem har han jo i Virkeligheden paa tilfredsstillende Maade besvaret vor Forespørgsel. Ingen forlanger, at han selv skal løbe ned og stille sig op som Politibetjent. Derimod forbløffede det mig unægtelig noget at høre, hvad Universitetets Rektor har sagt i denne Anledning. Det forbløffede mig allerede at se, hvad han havde udtalt i et Interview; men jeg gik ud fra, at vedkommende Journalist maatte have misfor-